

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

הדלקת נרות 18:39
צאת השבת 19:51
ר"ת 20:42

שיר ליום השבת

רבנו החפץ חיים זצ"ל הגיע פעם לביקור בעיירה ברוסיה. בהיותו שם ביקש ממלווי שיקחוהו לכתובת מסויימת. בהגיעם לאותו המקום, ראו שיש שם בית כנסת. חיך החפץ חיים... שאלוהו לפשר חיוכו, והוא ענה: לפני כארבעים שנה נקלעתי לעיירה זו באחד מימי הסליחות. לפנות בוקר כשהלכתי לסליחות שמעתי מאיזה בית קול בכי של אישה. ניגשתי לברר מדוע היא בוכה, שמא היא צריכה עזרה? השיבה האישה: "מעולם לא למדתי עברית, ולכן אינני יכולה להתפלל מתוך סידור. אך אני יודעת שימים אלו קדושים, ולכן בכל יום כשהולכים לסליחות אני משכימה ובוכה לד', ומתפללת שיקבל את בכי כאילו הייתי מתפללת". אמר החפץ חיים: "הייתי בטוח שבמקום שאישה בכתה לד' בכזו תמימות, המקום יישאר קדוש. כעת כשנקלעתי לכאן שוב, רציני לראות מה עלה בסופו של אותו בית, וכשראיני שיש כאן בית כנסת, שמחתי מאד".

בית שדיברו בו לשון הרע וגילו על קירותיו את נגע הצרעת, יש לנתוץ אותו. מדוע? משום שעל ידי דיבורי לשון הרע שדיברו בבית, הקירות ספגו טומאה ואין מנוס מלנתוץ את הבית. יודוע, שיש אנשים שכאשר הם באים לקנות דירה, הם בודקים מי היה גר בבית לפני כן, האם דרו בו אנשים חיוביים עם מידות טובות. ואם לא, הם מטייחים את הקירות ומסיידים מחדש, כדי לנקות את הקירות מדיבורים רעים ומאנרגיות שליליות שדבקו בהם. אנו למדים מכך מה כוחו של דיבור, שאפילו הקירות שהם דוממים - סופגים את הדיבורים לנצח. וכמובן שלהיפך, בית שמדברים בו דיבורים חיוביים, דיבורים מחזקים וקדושים - הבית עצמו מתקדש. הקירות הללו יעידו על האדם, וכל מי שנכנס לביתו וירגיש את האוויר הנקי הספוג בו.

מאורה של הפרשה

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת... וראה הכהן וטימא אותו"

ביאר הגאון הרב עובדיה יוסף זצ"ל:

חז"ל אמרו שהנגעים באים על לשון הרע, והמילה 'מצורע' היא נוטריקון 'מוציא רע'. התורה תולה את טומאת המצורע או טהרתו במוצא פי הכהן, ומדוע? מפני שהמדבר לשון הרע מצטדק ואומר "מה כבר עשיתי? בסך הכל דיברתי, ומה יש בכך, אמרתי את האמת". לכן ציוותה התורה שהמצורע יבוא אל הכהן, והכהן במוצא פיו יטמאנו או יטהרנו. ללמדו לקח ומוסר כמה כוחו של הפה והדיבור הוא גדול ועצום, ובידו לטמא ולטהר, ולכן ראוי שהאדם ינצור את פיו ולשונו מכל דבר רע, כי מוות וחיים ביד הלשון.

(מלקחי הפרשה)

נקודה למחשבה

לפני המגיד מקוזניץ זצ"ל הגיעו בני עיירה פלונית, וביקשו רחמים וברכה שכן שורר רעב ופרכה מגיפה. אמר המגיד: "רואה אני שנגזרה עליכם גזרת מוות". נחרדו מאד בני העיירה. הוסיף הרב: "מה תעשו? תרבו בנתינת מעות לצדקה, ואני אטול את האות ע' ואוסיף אותה. כך ה'מות' יהפך ל'מעות'. ותנצלו משתי הגזרות. ופסוק מפורש הוא 'הנה עין ד' אל יראיו', ד' נתן ליראיו את האות עין. ועל ידה יפעלו 'להציל ממוות נפשם, ולחיותם ברעב'!"

(והגדת)

כשהקב"ה יראה שאנו פונים אל אלוהינו, הוא יצא לנו...

השמח בחלקו

האדמו"ר רבי יעקב מראדזמין זצ"ל היה עני מרוד בימי רבנותו בעיירה ריטשבל, אך היה שמח בחלקו. ברוב עונויו לא היה בידו לקנות כובע לראשו, ולכן היה מכסחו ב...עלה כרוב כדרך האיכרים העניים. פעם פגש בו אחד ממקורביו וראה מהלך והכרוב על ראשו, כשהוא שמח וטוב לב. תמה ושאל את הרב: "כלום אין הרב מתבייש בעלה הכרוב?!" תמה הרבי לשאלתו והשיב: "וכי למה אתבייש בו, כלום גנבתיו ממישהו?!"

בפרשה מסופר שכאשר באו בני ישראל לארץ ישראל, היו בתים שפרחה בהם צרעת וכתמים מכוערים. כיסו את הקירות. בעל הבית הזמין את הכהן, והכהן קבע האם כתמים אלו הינם אכן נגע הצרעת. במידה ואכן התגלה נגע, נדרש בעל הבית לפנות את ביתו מכל תכולתו, ולנתוץ את קירות הבית. ניתן לתאר כמה קשה ולא נעים היה לאותו אדם שהתגלתה בביתו צרעת, כמה קשה ולא נעים לפנות את הבית מכל תכולתו, וכמה עגמת נפש יש בנייתו ושבירת הקירות! ועם זאת, אומר רש"י: "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם" - זוהי בשורה טובה ומתנה. ומדוע? "לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותץ הבית ומוצאן". בשנים שעם ישראל הלכו במדבר והתקרבו לארץ ישראל, האמוריים שגרו אז בארץ החביאו בקירות הבית מטמונים, וכאשר עם ישראל כבשו את הארץ, ונאלצו לשבור את הקירות מחמת הצרעת - גילו את האוצרות שהוטמנו בבתיים. נשאל: אם הקב"ה רוצה להביא לאדם שפע ומטמון, מדוע הוא מביא לו את זה בדרך של נגע וצרעת? של מחלה ונגיף?

עונה האדמו"ר מבאבוב זצ"ל, שהקב"ה עשה זאת כדי ללמד לדורות, שאפילו אם אדם יראה לפעמים שמגיעים אליו זמנים קשים כדוגמת נגע צרעת, עליו ועל משפחתו להתחזק באמונה, שכל מה שהקב"ה עושה - לטובה הוא עושה, אלא שלא תמיד אנחנו רואים את הטוב, ולפעמים רק בסוף או לאחר זמן רואים שמה שקרה היה לטובה, כאותו אדם שנדרש לנתוץ את ביתו, ולבסוף גילה בו מטמוניות!

נא לשמור על קדושת הגיליון

הצלחה ברו"ג: יוזמת העלון נעה שלו. מש' גיבלי. מש' אזולאי. מש' יונה זונב' חביבה אביבה בת קמינה מונט. רפ"ש: חיים דניאל בן שולה תהילה בת שונמית. תמר בת שרה. אפרת ביתיה בת צביה. מיכל בת רחל יחזקאל משה יהודה בן שרה דינה. עזריאל דוד בן שולמית. חנניה בן אילה הינדא לע"ב: הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. יוסף בן רחל ז"ל. ברוך נאג"י בן נעיסה ז"ל מרדכי בן ביסקה ז"ל. דניאל בן אסתר ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

פטירת הצדיקים

ב' באייר - רבי יעקב יוסף בנו של רבי עובדיה יוסף זצ"ל
ד' באייר - רבי יוסף תאומים ה'פרי מגדים'
ז' באייר - רבי שלמה לינטישיץ ה'כלי יקר'

ברכת שבת שלום חודש מבורך ובשורות טובות!
עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו הר"ר אילן סבך בן סניורה ז"ל
להקדשות ולתרומות 054-8403899

יהודי ירא ד' הגיע אל **הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א** ושאל שאלה מעניינת בענייני 'כיבוד אב' שהתעוררה אצלו. וכך אמר: אבי היקר הנו יהודי מבוגר, שהפסיק לאחרונה לעסוק במלאכתו, ויושב בביתו בחוסר מעשה. עלה בלבי חשש שחלילה השעמום יזיק לפעילות מוחו ולכוח זכרונו. אני עוסק ביהלומים, וחשבתי איך אוכל במסגרת עבודתי למצוא עיסוק כל שהוא לאבי. פניתי אליו וסיפרתי שאני מקבל מידי יום מעטפות רבות שבתוכן יהלומים. שוויה של כל אבן רב. שאלתי האם יהיה מעוניין לבוא ולעסוק בבדיקת המעטפות, ולחפש היטב בכל מעטפה שלא נשארה שם סחורה. אבא הסכים בשמחה. כבר ביום הראשון מצא בכמה מעטפות חלקי יהלומים זעירים, והדבר גרם לו לקורת רוח מרובה. בהמשך הימים, כשמצא עוד שבירי יהלומים, הוא החל להעיר לי בקול רם. כיום בכל פעם שהוא מוצא אבן קטנה, הוא מגיע אלי כשכולו זועם, ושופך עלי קיתונות של גערות לציני העובדים. כיצד באמת קורה שהאבנים נשארות במעטפות? התשובה פשוטה. אני בעצמי מטמין אותן שם, בפינות ובסדקים, כדי שלאבא תהיה "עבודה", כי אילולא הייתי עושה כך, מן הסתם כבר ביום הראשון הוא היה מבין שאין לו מה לעשות בחברה. כעת ברצוני לשאול, האם יש פגם במעשי, כי אולי אני מכשיל את אבי שיחיה בעוון הכעס, וכמו כן אולי אני גורם לאחרים לחשוד בי שאיני עושה מלאכתי נאמנה ומזלזל בסחורה?...

תשובת הרב זילברשטיין שליט"א:

בעניין הכעס, הבן לא מכשיל כלל את אביו, כי כעסו של האב מוצדק, וראוי לכעוס על בן המאבד ממונו בידיים כשוטה. ובמה שמתבזה הבן בפני אחרים, אין כל בעיה, ואדרבא, הביזיונות הן כפרה נפלאה עבור האדם. אולם, קיימת כאן בעיה אחרת, והיא הצער שגורם הבן לאביו, שמגלה בכל פעם כי הבן שגידל וטיפח, מתנהל כשוטה המאבד מה שנותנים לו, ושוכח אבנים יקרים מאד במעטפות, והדבר בוודאי מסב עוגמת נפש. ולכן, ימנע הבן מתחבולת הטמנת האבנים הגורמת צער לאביו, ויחפש אחר עצה אחרת להוציאו מחיי הבטלה.

אנו חותמים את חודש ניסן, עליו אמרו חז"ל: 'בניסן נגאלו ישראל, ובניסן עתידין להיגאל'. אלו ימים גדולים המסוגלים לגאולה.

תלמידי **הגר"א מוילנא** נסעו באניה בדרכם מוילנא לארץ ישראל. לפתע פרצה רוח סערה עזה והאניה חשבה להישר.

מרגע לרגע גברה הסערה, ונראה היה בעליל כי בעוד דקות ספורות תשקע האניה בלב ים, עם כל נוסעיה, ר"ל.

בהמלצת **רבי ישראל משקלוב**, מגדולי תלמידי הגר"א שהפליג גם הוא באותה אניה, הוחלט שכל אחד ואחד יעמוד ויתווה על חטאיו ברבים, ובכך ישובו בתשובה שלמה לפני מותם.

נעמד אחד מהתלמידים ואמר:

"את חטאי אני מזכיר היום. בהיותי ילד קטן, המצב הכלכלי שבביתנו היה נורא, לא היה מה לאכול. ידעתי כי אם אבקש מאמא שתכין לי כל יום ללימודים שקית אוכל כמו זו שמביאים יתר הילדים - לא יהיה לאבא ולאמא מה לאכול... כל פרוסת לחם שאקח - תהיה על חשבון ההורים. מה עשיתי?"

יום אחד, בשווי הביתה מהתלמוד-תורה, פניתי לאמא ואמרתי לה: 'אמא! מכאן ולהבא את לא צריכה להכין לי אוכל בבוקר! מעתה פותחים מסעדה. אין עוד צורך להביא אוכל מהבית'.

ובבית - נהיתה מעט הרווחה... אבא ואמא חלקו ביניהם את פרוסת הלחם שלי..."

אני רוצה להתוודות: שיקרתי את אמא!

במשך שנתיים שקרתי את אמא! וכשהיא שאלה מה חילקו היום הייתי צריך להמציא כל יום תפריט אחר... אנא ד'! סלח בטובך על חטאיו!"

כשרבי ישראל משקלוב שמע את הוידוי הזה, נשא עיניו למרום ואמר: "ריבונו של עולם, אנו אומרים בסליחות: 'פנה נא לתלאות ואל לחטאות' אנו מבקשים שתסתכל על הצרות שלנו, ואל תסתכל על החטאים!"

ואני, ישראל משקלוב, אומר לך: 'פנה לחטאות' אדרבא! הסתכל על החטאים שלנו! תראה על אילו 'חטאים' אנו מתוודים! 'אל לצרות' - והבא קץ לצרות!"

מיד נח הים מצפון, והאניה המשיכה בדרכה לארץ ישראל בשלום.

בתקופה סוערת זו בה הנגיף משתולל ואוניית החיים מטלטלת בעוז, יתבונן כל אחד בלבו פנימה, יבדוק היכן יכול הוא לתקן ולשפר מעשיו. לכל אחד יש מה לשפר, שהרי אנו בני אדם, ובפרט במסגרת הביתית שההשות הממושכת בה מאתגרת אותנו ודורשת מאיתנו סובלנות וכבוד הדדי הרבה מעבר לסטנדרט. נשתדל להיטיב דרכנו ומשמים ירחמו ויטיבו לנו את חיינו!

(יחי ראובן)

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

מעשה שהיה.

אדם התגרש מאשתו. התחתן עם אשה אחרת. לאחר ארבע שנים היא נהרגה בתאונה. הוא החליט לחזור לאשתו הראשונה.

לפני ששב לאשתו הראשונה הוא סיפר לי: "כאשר חייתי עם אשתי השנייה, הבנתי למפרע, כמה טוב היה לי עם אשתי הראשונה, ואיזה שטות עשיתי כשעזבתי אותה". הוא נישא בשלישית - לראשונה.

חלפו שלושה חודשים והכל שב לקדמותו: מריבות כבימים ימימה. הסוף הגיע מהר מאד: שוב גרושין.

איך נסביר את התהפוכות הללו?

זו תופעה מעניינת, אבל היא קיימת אצל רבים:

הוא נישא, היה לו רע בגלל 17 חסרונות שהיו לה. לאחר שנישא לאישה אחרת שלה יש 40 חסרונות, הוא היה אכול חרטות. ממרחק הוא שוכח את החסרונות שלה וזוכר רק את המעלות, והיו לה 400 מעלות. לא פחות.

אך לאחר ששב אליה, צפו שוב החסרונות מקרוב, והתחושה ש: "לי מגיעה אישה של 100%. לא אחוז אחד פחות!", שורפת אותו.

כאשר לא טוב לי עם מישהו, לא משנה מאיזו סיבה, משוב שאני חושב שמגיע לי מאה אחוז או מכל סיבה אחרת, אני רואה מול העין רק את הנקודה השחורה, והיא משחירה את כל העולם!

אני רואה עכשיו שחור בגלל אותה נקודה אחת!

וכאשר הנקודה השחורה מתרחקת, נהיה לי אור בעיניים, פתאום אני רואה את המעלות הקיימות.

לכן קורה, שיש אישה שכולם מעריכים אותה, כולם אוהבים אותה, לכולם נעים בחברתה, חוץ מלזה הקרוב אליה ביותר. למה?

כי לדעתו, בתור בעל מגיע לו מאה אחוזים, והוא הרי לא מקבל את כל המאה, אז שחור לו והוא תקבל את כל חיצו הביקורת..."

הנעימות והטוב שהיא מעניקה לו ולבית, לא מספקים אותו, והחיצים מכוונים לאותם נקודות שחסרות בטוב הגדול הזה.

בתים יכולים להיחרב בגלל הנקודות הקטנות הללו. אם אתה נותן לאדם רק תשעים ושמונה תקבל ממנו נדיפות...

האוסר קרוב כי המעלות רבות, רק נדע לכוון אליהן את העדשה...

נדיב אחד שהרבה לתמוך בישיבת וולוז'ין המעטירה ביקש מראש הישיבה, **הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל**, שלאחר פטירתו יואיל ללמוד משניות לעילוי נשמתו.

לימים מלאו שנותיו של הנדיב והוא הלך לעולמו, וראש הישיבה קיים את הבטחתו. הגיע למשנה אחת והתעמק להבין פירושה לפי כל השיטות, והתקשה בפירושה לשיטה מסוימת. נלאה להבין, והתנמנם. בחלומו בא אליו אותו נדיב, והאיר עיניו בסוגיא. והיו הדברים מאירים! פקח ראש הישיבה עיניו, ואמר בהתפעלות: "ידעתי מכבר, שבעולם העליון מלמדים את תומכי התורה - אך לא שיערתי שבזמן כה קצר מגיעים הם לדרגה כה גבוהה!"

עֲפֹלָה לֹא נִוָּדָה כִּי לִסְפֵר לְבָרְאָא וְלֹאֵם מַה אָנּוּ צְרִיבִים, כִּי אֶרְצֵה הָאֵל יִדְוֶה; עֲפֹלָה נִוָּדָה לְהַזְכִּיר לָנוּ מְאִיפֵה הַכֵּל מַלְוֶה.

בשנת תר"ח פרצה בוילנא מגיפה, כמובן שהיהודים התחילו לפשפש במעשיהם ולחפש אחר חטאיהם.

בא יהודי אחד לפני **רבי ישראל סלנט זצ"ל** וסיפר לו כי בביתו של פלוני נעשים מעשים אשר לא יעשו, ואולי יש להוכיחו שיתקן מעשיו. אמר לו רבי ישראל סלנט: "מדוע ציוותה התורה שהמצורע ישב בדד מחוץ למחנה? משום שהצרת באה על לשון הרע, שהוא לספר על השני מעשים לא טובים שיש בו.

אומרים לבעל לשון הרע: אם אתה אומן כל כך גדול למצוא חסרונות, צא מחוץ למחנה, תתבודד עם עצמך, ובמקום למצוא את החסרונות של השני, תחפש ותמצא את החסרונות והעוונות שלך..."